

Sygn. akt XXI Pa 348/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grzegorz Kochan
Sędziowie:	SO Małgorzata Kosicka SR del. Krzysztof Kopciewski (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Agata Szymańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lipca 2019 r. w Warszawie

sprawy z powództwa A. T.

przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w W.

o wynagrodzenie za pracę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie

z dnia 17 kwietnia 2018 roku sygn. akt VII P 1036/17

1. oddala apelację;
2. zasądza od A. T. na rzecz Izby Administracji Skarbowej w W. kwotę 337,50 zł (trzysta trzydzieści siedem złotych, pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Małgorzata Kosicka Grzegorz Kochan Krzysztof Kopciewski

Sygn. akt XXI P 401/18

UZASADNIENIE

Powódka A. T. w pozwie z dnia 23 października 2017 roku (data stempla pocztowego) skierowanym przeciwko pozwanej Izbie Administracji Skarbowej w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego pracodawcy na swoją rzecz kwoty 3.344,80 zł tytułem uposażenia (wynagrodzenia) rzekomo należnego powódce do końca okresu ciąży oraz trwania jednego z urlopów macierzyńskiego, na warunkach urlopu macierzyńskiego lub rodzicielskiego w wysokości 100% miesięcznego uposażenia (wynagrodzenia) ze wskazaniem, że kwota ta stanowi równowartość świadczenia za wrzesień 2017 roku wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu doręczenia odpisu pozwu pozwanej izbie do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (pозew, k.1-13 akt sprawy).

Pozwana Izba Administracji Skarbowej w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 18 grudnia 2017 roku (data stempla pocztowego) wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (odpowiedź na pozew, k.48-53 akt sprawy).

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2018 roku, w sprawie VII P 1036/17, Sąd Rejonowy dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił powództwo i zasądził od powódki na rzecz Izby Administracji Skarbowej w W. kwotę 675 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

USTALENIA STANU FAKTYCZNEGO

Powódka A. T. w okresie od dnia 25 lutego 2009 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku była zatrudniona w (...) Urzędzie Wojewódzkim w W. w pełnym wymiarze czasu pracy kolejno na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 25 lutego 2009 roku na okres próbny od dnia 25 lutego 2009 roku do dnia 24 maja 2009 roku, na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 25 maja 2009 roku na czas określony od dnia 25 maja 2009 roku do dnia 31 grudnia 2009 roku, na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 31 grudnia 2009 roku na czas określony od dnia 1 stycznia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku, na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 30 lipca 2010 roku na czas określony od dnia 1 sierpnia 2010 roku do dnia 31 lipca 2011 roku, na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 27 lipca 2011 roku na czas nieokreślony od dnia 1 sierpnia 2011 roku. W okresie zatrudnienia w (...) Urzędzie Wojewódzkim w W. powódka wykonywała pracę od dnia 25 lutego 2009 roku do dnia 24 maja 2009 roku na stanowisku sekretarki, od dnia 25 maja 2009 roku do dnia 31 grudnia 2009 roku na stanowisku operatora urządzeń przygotowania danych, od dnia 1 stycznia 2010 roku do dnia 31 lipca 2010 roku na stanowisku starszego operatora urządzeń przygotowania danych, od dnia 1 sierpnia 2010 roku do dnia 30 września 2015 roku na stanowisku inspektora, od dnia 1 października 2015 roku na stanowisku starszego inspektora (dowody: umowa o pracę na okres próbny, cz. B, k.1 akt osobowych; umowa o pracę na czas określony, cz. B, k.16 akt osobowych; umowa o pracę na czas określony, cz. B, k.23 akt osobowych; umowa o pracę na czas określony, cz. B, k.31 akt osobowych; umowa o pracę na czas nieokreślony, cz. B, k.43 akt osobowych; powierzenie stanowiska starszego inspektora, cz. B, k.65 akt osobowych).

Powódka w okresie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 28 lutego 2017 roku była zatrudniona w Izbie Skarbowej w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku starszego inspektora. Na podstawie art.74 ust.1 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o administracji podatkowej (Dz.U. z 2015 r. poz.1269, z późniejszymi zmianami) pracownicy komórek organizacyjnych urzędów wojewódzkich, właściwych do obsługi spraw związanych z należnościami wynikającymi z grzywien nakładanych w drodze mandatu karnego, wskazani przez dyrektora generalnego urzędu wojewódzkiego zgodnie z ust. 5, stawali się pracownikami właściwych miejscowo izb skarbowych odpowiednio z dniem 1 stycznia 2016 r., 1 stycznia 2017 r., 1 stycznia 2018 r. oraz 1 stycznia 2019 r. Powódka świadczyła pracę w Urzędzie Skarbowym W.(...)w W. (dowody: zawiadomienie o przejściu zakładu pracy na nowego pracodawcę, cz. B, k.69 akt osobowych; ustalenie warunków pracy, cz. B, k.71 akt osobowych).

Powódka od dnia 1 marca 2017 roku była zatrudniona w pozwanej Izbie Administracji Skarbowej w W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku starszego inspektora. Stosunek pracy ustał w wyniku wygaśnięcia umowy o pracę na podstawie art.170 ust.1 pkt.1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r. poz.1948, z późniejszymi zmianami) w związku z art.63 kodeksu pracy w związku z art.9 ust.1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r. poz.1889, z późniejszymi zmianami). Pozwana Izba Administracji Skarbowej w W. w piśmie z dnia 18 sierpnia 2017 roku w związku z wygaśnięciem stosunku pracy z dniem 31 sierpnia 2017 roku przyznała powódce jednorazową odprawę pieniężną w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia na podstawie art.8 ust.1 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. Powódka od dnia 18 maja 2017 roku do dnia 31 sierpnia 2017 roku była niezdolna do pracy w okresie ciąży i za okres od dnia 18 maja 2017 roku do dnia 19 czerwca 2017 roku otrzymała wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy, a za okres od dnia 20 czerwca 2017 roku do dnia 31 sierpnia 2017 roku otrzymała zasiłek chorobowy z

ubezpieczenia chorobowego (dowody: pismo w sprawie przyznania odprawy pieniężnej, cz. C, k.5 akt osobowych; kartoteka zasiłkowa, cz. C, k.9 akt osobowych; świadectwo pracy, cz. C, k.11 akt osobowych).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie złożonych do akt dokumentów w tym akt osobowych powódki. Dokumenty przedłożone przez strony niniejszego postępowania stanowią materiał dowodowy obiektywny, w pełni wiarygodny, ich autentyczność i treść nie została skutecznie podważona przez żadną ze stron, co skutkowało uznaniem przez Sąd wszystkich złożonych dokumentów za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

ROZWAŻANIA SĄDU

Powództwo A. T. jest bezzasadne i nie zasługuje na uwzględnienie w całości. W dniu 1 marca 2017 roku weszła w życie ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r. poz. 1948, z późniejszymi zmianami) zwana dalej „ustawą Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej”. Izba skarbową kontynuuje działalność i staje się izbą administracji skarbowej (art.160 ust.2 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej). Izbę administracji skarbowej łączy się z, mającymi siedzibę w tym samym województwie, izbą celną i urzędem kontroli skarbowej (art.160 ust.4 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej).

Spory o roszczenia ze stosunku pracy rozstrzygają sądy pracy stanowiące odrębne jednostki organizacyjne sądów rejonowych (art.262 § 1 pkt.1 kodeksu pracy). Przepis art.1 Kodeksu postępowania cywilnego zawiera definicję „sprawy cywilnej”. Przepis ten stanowi, że Kodeks postępowania cywilnego normuje postępowanie sądowe w sprawach ze stosunków z zakresu prawa cywilnego, rodzinnego i opiekuńczego oraz prawa pracy, jak również w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych oraz w innych sprawach, do których przepisy tego Kodeksu stosuje się z mocy ustaw szczególnych (sprawy cywilne). Zatem sprawy z zakresu prawa pracy rozpoznawane przez sądy powszechne są sprawami cywilnymi i mają do nich zastosowanie naczelne zasady postępowania cywilnego, w tym zasada kontradyktoryjności. Przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art.227 kodeksu postępowania cywilnego). Fakty powszechnie znane nie wymagają dowodu (art.228 § 1 kodeksu postępowania cywilnego). To samo dotyczy faktów znanych sądowi urzędowo, jednakże sąd powinien na rozprawie zwrócić na nie uwagę stron (art.228 § 2 kodeksu postępowania cywilnego). Nie wymagają również dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art.229 kodeksu postępowania cywilnego). Gdy strona nie wypowie się, co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane (art.230 kodeksu postępowania cywilnego). Strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę (art.232 kodeksu postępowania cywilnego). Jednakże Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd Sądu Najwyższego, że „możliwość dopuszczenia przez sąd dowodu niewskazanego przez strony nie oznacza, że sąd obowiązany jest zastąpić własnym działaniem bezczynność strony. Jedynie w szczególnych sytuacjach procesowych o wyjątkowym charakterze sąd powinien skorzystać ze swojego uprawnienia do podjęcia inicjatywy dowodowej” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1997 roku, III KKN 244/97, OSNC 1998/3/52, M.Prawn. 1998/4/3, Wokanda 1998/1/8). W sprawach nieunormowanych przepisami prawa pracy do stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu cywilnego, jeżeli nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy (art.300 kodeksu pracy). Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art.6 kodeksu cywilnego). Oznacza to, że w sprawie z powództwa A. T. przeciwko pozwanej Izbie Administracji Skarbowej w W. o wynagrodzenie za pracę obowiązywała ogólna reguła, że to powódka miała udowodnić swoje twierdzenia uzasadniające powództwo (art. 3 i 232 kodeksu postępowania cywilnego oraz art. 6 kodeksu cywilnego w zw. z art.300 kodeksu pracy).

Przepis art.5 kodeksu pracy określa zasadę pierwszeństwa stosowania tzw. pragmatyk pracowniczych. Przepis ten stanowi, że jeżeli stosunek pracy określonej kategorii pracowników regulują przepisy szczególne, przepisy kodeksu stosuje się w zakresie nieuregulowanym tymi przepisami. Przepisy szczególne dotyczące stosunków pracy członków korpusu służby cywilnej zawarte są w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r. poz.1889, z późniejszymi zmianami) zwanej dalej „ustawą o służbie cywilnej”. Korpus służby cywilnej tworzą pracownicy zatrudnieni na stanowiskach urzędniczych w m.in. urzędach wojewódzkich oraz innych urzędach

stanowiących aparat pomocniczy terenowych organów administracji rządowej podległych ministrom lub centralnym organom administracji rządowej (art.2 ust.1 pkt.2 ustawy o służbie cywilnej) oraz Krajowej Informacji Skarbowej i izbach administracji skarbowej (art.2 ust.1 pkt.3a ustawy o służbie cywilnej dodany od dnia 1 marca 2017 roku). W rozumieniu ustawy: 1) pracownik służby cywilnej oznacza osobę zatrudnioną na podstawie umowy o pracę zgodnie z zasadami określonymi w ustawie; 2) urzędnik służby cywilnej oznacza osobę zatrudnioną na podstawie mianowania zgodnie z zasadami określonymi w ustawie; 3) członek korpusu służby cywilnej oznacza osobę, o której mowa w pkt 1 i 2, oraz osobę zatrudnioną na wyższym stanowisku w służbie cywilnej (art.3 ustawy o służbie cywilnej). Zatem nie ulega wątpliwości, że powódka była członkiem korpusu służby cywilnej zatrudnionym kolejno w (...) Urzędzie Wojewódzkim w W., w Izbie Skarbowej w W., w Izbie Administracji Skarbowej w W.. Ponadto powódka była pracownikiem służby cywilnej, ponieważ była zatrudniona na podstawie umowy o pracę zgodnie z zasadami określonymi w ustawie (argument wynikający z art.3 pkt.1 ustawy o służbie cywilnej). Oznacza to, że pierwszeństwo stosowania przed przepisami kodeksu pracy miały w przypadku stosunku pracy powódki przepisy ustawy o służbie cywilnej. W sprawach dotyczących stosunku pracy w służbie cywilnej, nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu pracy i inne przepisy prawa pracy (art.9 ust.1 ustawy o służbie cywilnej). Spory o roszczenia dotyczące stosunku pracy w służbie cywilnej rozpatrywane są przez sądy pracy (art.9 ust.2 ustawy o służbie cywilnej). Stanowisko dyrektora generalnego urzędu tworzy się w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, w urzędzie ministra, urzędzie przewodniczącego komitetu wchodzącego w skład Rady Ministrów, urzędzie centralnego organu administracji rządowej oraz w urzędzie wojewódzkim (art.25 ust.1 ustawy o służbie cywilnej). Zadania przewidziane w ustawie dla dyrektora generalnego urzędu w urzędach, w których nie tworzy się stanowiska dyrektora generalnego urzędu, wykonują kierownicy tych urzędów (art.25 ust.9 ustawy o służbie cywilnej). Oznacza to, że w urzędzie kontroli skarbowej zadania przewidziane w ustawie dla dyrektora generalnego urzędu wykonywał dyrektor urzędu kontroli skarbowej, a w izbie administracji skarbowej zadania przewidziane w ustawie dla dyrektora generalnego urzędu wykonuje dyrektor izby administracji skarbowej. Stosunek pracy pracownika służby cywilnej nawiązuje się na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony lub na czas określony (art.35 ust.1 ustawy o służbie cywilnej). Umowa o pracę wygasa w przypadkach określonych w kodeksie oraz w przepisach szczególnych (art.63 kodeksu pracy). Stosunki pracy osób zatrudnionych w jednostkach KAS, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2, 3 i 6 ustawy, o której mowa w art. 1, oraz stosunki służbowe osób pełniących służbę w jednostkach KAS, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1, 2, 3 i 6 ustawy, o której mowa w art. 1, wygasają: 1) z dniem 31 sierpnia 2017 r., jeżeli osoby te w terminie do dnia 31 maja 2017 r., nie otrzymają pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby; 2) po upływie 3 miesięcy, licząc od miesiąca następującego po miesiącu, w którym pracownik albo funkcjonariusz złożył oświadczenie o odmowie przyjęcia propozycji zatrudnienia albo pełnienia służby, jednak nie później niż dnia 31 sierpnia 2017 r. (art.170 ust.1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej). Sąd uznał za udowodnione, że stosunek pracy powódki został nawiązany na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Sąd uznał również za udowodnione, że stosunek pracy powódki wygasł z dniem 31 sierpnia 2017 roku wobec nieotrzymania w terminie do dnia 31 maja 2017 roku pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia na podstawie art.170 ust.1 pkt.1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej.

Jako podstawę prawną roszczenia powódka wskazała art.105a ust.2 ustawy o Służbie Celnej w związku z art.170 ust.4 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, pracownikom oraz funkcjonariuszom przysługują świadczenia należne odpowiednio w związku z likwidacją urzędu albo zniesieniem jednostki organizacyjnej w rozumieniu ustawy uchylanej w art. 159 pkt.3 (art.170 ust.4 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej). Na podstawie art.159 pkt.3 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej utraciła moc ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (tekst jednolity: Dz.U. z 2016 r. poz.1799, z późniejszymi zmianami) zwana dalej „ustawą o Służbie Celnej”. Ustawa regulowała zadania i organizację Służby Celnej - jednolitej umundurowanej formacji, utworzonej w celu zapewnienia ochrony i bezpieczeństwa obszaru celnego Unii Europejskiej, w tym zgodności z prawem przywozu towarów na ten obszar oraz wywozu towarów z tego obszaru, a także wykonywania obowiązków określonych w przepisach odrębnych, w szczególności w zakresie podatku akcyzowego oraz podatku od gier (art.1 ust.1 ustawy o Służbie Celnej). Stosunek służbowy funkcjonariusza powstawał w drodze mianowania, na podstawie zgłoszenia się do służby (art.78 ust.1 ustawy o Służbie Celnej). Z tytułu pełnienia służby funkcjonariusz otrzymywał uposażenie

i inne świadczenia pieniężne określone w ustawie (art.145 ust.2 ustawy o Służbie Celnej). Funkcjonariusza nie można było zwolnić ze służby w okresie ciąży, w czasie urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego, urlopu rodzicielskiego lub urlopu wychowawczego, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 96, art. 104 ust. 1 pkt 2 i 10, art. 105 ust. 1 pkt 2, 3 i 9 oraz w przypadku wymierzenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze Służby Celnej (art.105a ust.1 ustawy o Służbie Celnej). W razie zwolnienia funkcjonariusza ze służby na podstawie art. 96 lub art. 105 ust. 1 pkt 9 w okresie ciąży, w czasie urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego lub urlopu rodzicielskiego przysługuje mu uposażenie do końca okresu ciąży oraz trwania wymienionego urlopu (art.105a ust.2 ustawy o Służbie Celnej). W okresie przebywania na zwolnieniu lekarskim funkcjonariusz otrzymuje uposażenie chorobowe (art.152b ust.1 ustawy o Służbie Celnej). Na podstawie art.1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej z dniem 1 marca 2017 roku weszła w życie ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (tekst jednolity: Dz.U. z 2018 r. poz. 508, z późniejszymi zmianami) zwana dalej „ustawą o Krajowej Administracji Skarbowej”. W ramach KAS wyodrębnia się Służbę Celno-Skarbową, będącą jednolitą i umundurowaną formacją, którą tworzą funkcjonariusze (art.1 ust.3 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej). Pracownicy zatrudnieni w izbach celnych oraz urzędach kontroli skarbowej oraz funkcjonariusze celni pełniący służbę w izbach celnych albo w komórkach urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych stają się z dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 1, z zastrzeżeniem art. 170, odpowiednio pracownikami zatrudnionymi w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej, zwanych dalej „jednostkami KAS”, albo funkcjonariuszami Służby Celno-Skarbowej, zwanymi dalej „funkcjonariuszami”, pełniącymi służbę w jednostkach KAS i zachowują ciągłość pracy i służby. W sprawach wynikających ze stosunku pracy i stosunku służbowego stosuje się przepisy dotychczasowe (art.165 ust.3 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej). Jeżeli stosunek pracy określonej kategorii pracowników regulują przepisy szczególne, przepisy kodeksu stosuje się w zakresie nieuregulowanym tymi przepisami (art.5 kodeksu pracy). Przepis art.5 kodeksu pracy określa zasadę pierwszeństwa stosowania tzw. pragmatyk pracowniczych. Należy je jednak odróżnić od pragmatyk służbowych, które określają status w zatrudnieniu osób świadczących pracę w ramach stosunków administracyjnoprawnych (Baran Krzysztof W. Komentarz do art.5 Kodeksu pracy [w:] Baran Krzysztof W. (red.), Ćwiertniak Bolesław M., Driczinski Sławomir, Góral Zbigniew, Kosut Anna, Perdeus Wiesław, Piątkowski Jan, Skąpski Michał, Tomaszewska Monika, Włodarczyk Mirosław, Wyka Teresa. Kodeks pracy. Komentarz. WKP, 2012). Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela pogląd Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie, że „funkcjonariusz służb mundurowych nie jest pracownikiem w rozumieniu art. 2 kodeksu pracy, lecz funkcjonariuszem państwowym wykonującym służbę na podstawie stosunku administracyjno-prawnego. Funkcjonariusz nie jest więc pracownikiem w rozumieniu przepisów kodeksu pracy i nie ma wobec niego zastosowania zasada subsydiarnego stosowania przepisów kodeksu pracy zawarta w art. 5 tegoż kodeksu” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 czerwca 2010 roku, I OSK 78/10, LEX nr 595529). Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela także pogląd Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, że „przepisy prawa pracy nie są subsydiarnie stosowane do funkcjonariuszy służb mundurowych. Ich zatrudnienie jest bowiem uregulowane w pragmatykach służbowych regulujących w sposób odrębny status prawny służb mundurowych. Do tych pragmatyk przepisy prawa pracy będą miały zastosowanie, jeżeli pragmatyka wyraźnie odwołuje się do odpowiednich przepisów prawa pracy. W pragmatykach służbowych dotyczących służb mundurowych nie ma bowiem generalnego odwołania do stosowania przepisów prawa pracy w sprawach w nich nieuregulowanych. Funkcjonariusze służb mundurowych nie pozostają w stosunku pracy, ale są zatrudniani w ramach stosunku służbowego, który ma charakter administracyjnoprawny. Owe pragmatyki służbowe nie stanowią przepisów szczególnych w rozumieniu art. 5 kodeksu pracy, zatem nie dotyczy ich zasada subsydiarnego stosowania przepisów kodeksu pracy. W sprawach nieuregulowanych przepisami pragmatyk służb mundurowych stosuje się posiłkowo przepisy prawa pracy, ale na podstawie specjalnych odesłań wyraźnie wskazanych w tych pragmatykach zawartych, a nie wprost na podstawie art. 5 kodeksu pracy” (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 5 listopada 2013 roku, II SA/Wa 1070/13, LEX nr 1424806).

Natomiast z ustalonego stanu faktycznego wynika, że powódka nigdy nie była funkcjonariuszem celnym tylko pracownikiem służby cywilnej, nie pozostawała w stosunku służbowym na podstawie mianowania tylko w stosunku pracy na podstawie umowy o pracę, nie otrzymywała uposażenia i innych świadczeń określonych w ustawie o Służbie

Celnej tylko wynagrodzenie za pracę i świadczenia pieniężne określone w ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r. poz.1368, ze zmianą: Dz.U. z 2017 r. poz.992). Zasady podlegania ubezpieczeniom społecznym, ustalania składek na ubezpieczenia społeczne oraz podstaw ich wymiaru, zasady, tryb i terminy zgłoszeń do ubezpieczeń społecznych, prowadzenia ewidencji ubezpieczonych i płatników składek, rozliczania składek na ubezpieczenia społeczne oraz zasiłków z ubezpieczeń chorobowego i wypadkowego, opłacania składek na ubezpieczenia społeczne określa ustawa z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r. poz.1778, z późniejszymi zmianami) zwana dalej „ustawą systemową”. Obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej były funkcjonariuszami Służby Celnej (art.6 ust.1 pkt.18a ustawy systemowej w brzmieniu obowiązującym do dnia 28 lutego 2017 roku). Obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegały, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami, z wyłączeniem prokuratorów (art.6 ust.1 pkt.1 ustawy systemowej). Obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu podlegają osoby wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1, 3 i 12 (art.11 ust.1 ustawy systemowej). Za okres urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu rodzicielskiego oraz urlopu ojcowskiego przysługuje zasiłek macierzyński na zasadach określonych w ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (art.184 kodeksu pracy). Zasiłki chorobowy i macierzyński przysługują na warunkach i w wysokości określonych ustawą z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz.U. z 2017 r. poz.1368, ze zmianą: Dz.U. z 2017 r. poz.992), zwaną dalej „ustawą zasiłkową”, osobom określonym w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz.963, z późniejszymi zmianami), zwanym dalej „ubezpieczonymi”, objętym ubezpieczeniem społecznym w razie choroby i macierzyństwa, zwanym dalej „ubezpieczeniem chorobowym” (art.1 ust.1 i art.2 pkt.1 ustawy zasiłkowej). Użyte w ustawie określenia oznaczają: 1) tytuł ubezpieczenia chorobowego - zatrudnienie lub inną działalność, których podjęcie rodzi obowiązek ubezpieczenia chorobowego lub uprawnienie do objęcia tym ubezpieczeniem na zasadach dobrowolności w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych; 2) płatnik składek - płatnika składek na ubezpieczenie chorobowe w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych; 3) wynagrodzenie - przychód pracownika stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe, po odliczeniu potrąconych przez pracodawcę składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe oraz ubezpieczenie chorobowe (art.3 pkt.1-3 ustawy zasiłkowej). Zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego (art.6 ust.1 ustawy zasiłkowej). Zasiłek macierzyński przysługuje ubezpieczonej, która w okresie ubezpieczenia chorobowego albo w okresie urlopu wychowawczego: 1) urodziła dziecko; 2) przyjęła na wychowanie dziecko w wieku do 7 roku życia, a w przypadku dziecka, wobec którego podjęto decyzję o odroczeniu obowiązku szkolnego - do 10 roku życia, i wystąpiła do sądu opiekuńczego w sprawie jego przysposobienia; 3) przyjęła na wychowanie w ramach rodziny zastępczej, z wyjątkiem rodziny zastępczej zawodowej, dziecko w wieku do 7 roku życia, a w przypadku dziecka, wobec którego podjęto decyzję o odroczeniu obowiązku szkolnego - do 10 roku życia (art.29 ust.1 ustawy zasiłkowej). Oznacza to, że funkcjonariusze Służby Celnej podlegali obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, lecz nie podlegali ubezpieczeniu chorobowemu, zatem nie przysługiwały im świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa tylko uposażenie i inne świadczenia określone w ustawie o Służbie Celnej (art.145 ust.2 ustawy o Służbie Celnej) w tym uposażenie chorobowe (art.152b ust.1 ustawy o Służbie Celnej) i miesięczne uposażenie funkcjonariusza za okres ustalony przepisami Kodeksu pracy jako okres urlopu macierzyńskiego, okres urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, okres urlopu ojcowskiego i okres urlopu rodzicielskiego (art.152a ust.1 i 2 ustawy o Służbie Celnej). Zaś powódka jako pracownik służby cywilnej podlegała obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i chorobowemu. W związku z tym powódce nie przysługuje uposażenie do końca okresu ciąży oraz trwania urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego lub urlopu rodzicielskiego należne funkcjonariuszowi celnemu na podstawie art.105a ust.2 ustawy o Służbie Celnej tylko świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w tym zasiłek chorobowy i macierzyński. Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd w pkt. I sentencji wyroku oddalił powództwo w całości.

Przepis art.98 § 1 k.p.c. stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art.98 § 3 k.p.c.). Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego lub rzecznika patentowego oraz Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata (art.99 k.p.c.). Pracownik wnoszący powództwo lub strona wnosząca odwołanie do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem art. 35 i 36, nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych (art.96 ust.1 pkt.4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), a koszty sądowe obejmują opłaty i wydatki, lecz nie wynagrodzenie i wydatki jednego adwokata albo radcy prawnego oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art.2 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). W sprawach z zakresu prawa pracy pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych, pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową (art.35 ust.1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych). Oznacza to, że w razie przegrania sprawy przez pracownika zwolnienie pracownika wnoszącego powództwo o wartości przedmiotu sporu do kwoty 50.000 zł od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych nie obejmuje wynagrodzenia i wydatków jednego adwokata albo radcy prawnego reprezentującego pozwanego pracodawcę oraz kosztów nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Natomiast w razie przegrania sprawy przez pracownika wnoszącego powództwo o wartości przedmiotu sporu powyżej kwoty 50.000 zł albo pozwanego przez pracodawcę obciąża takiego pracownika obowiązek zwrotu niezbędnych kosztów procesu, zatem nie tylko wynagrodzenia i wydatków jednego adwokata albo radcy prawnego reprezentującego pracodawcę oraz kosztów nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony, lecz także kosztów sądowych (opłaty i wydatki). Powódka nie miała obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, gdyż wartość przedmiotu sporu nie przewyższyła kwoty 50.000 zł. Koszty poniesione przez pozwanego pracodawcę reprezentowanego przez radcę prawnego objęły wynagrodzenie jednego radcy prawnego ustalone w oparciu o przepis § 9 ust.1 pkt.2 w związku z § 2 pkt.3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz.U. z 2018 r. poz.265) obowiązującego od dnia 1 stycznia 2016 roku zwanego dalej „rozporządzeniem”. Opłaty stanowiące podstawę zasądzania kosztów zastępstwa prawnego ustala się z uwzględnieniem stawek minimalnych określonych w rozdziałach 2-4 (§ 15 ust.1 rozporządzenia). Opłatę w sprawach niewymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości równej stawce minimalnej (§ 15 ust.2 rozporządzenia). Opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, ani wartości przedmiotu sprawy, jeśli uzasadnia to: 1) niezbędny nakład pracy radcy prawnego, w szczególności poświęcony czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczba stawiennictw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu; 2) wartość przedmiotu sprawy; 3) wkład pracy radcy prawnego w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie; 4) rodzaj i zawilość sprawy, w szczególności tryb i czas prowadzenia sprawy, obszerność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych sądowych, dowodu z zeznań świadków, dowodu z dokumentów, o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności (§ 15 ust.3 rozporządzenia). Wniosek o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego może zawierać oświadczenie o wysokości kosztów obciążających stronę z tytułu wynagrodzenia radcy prawnego. W braku takiego oświadczenia, opłatę ustala się w wysokości odpowiadającej stawce minimalnej, chyba że okoliczności określone w § 15 ust. 3 przemawiają za innym jej ustaleniem (§ 16 rozporządzenia). W szczególnie uzasadnionych przypadkach, a zwłaszcza gdy przemawia za tym sytuacja materialna lub rodzinna klienta albo rodzaj sprawy, radca prawny może ustalić opłatę niższą niż stawka minimalna albo zrezygnować z opłaty w całości (§ 18 ust.1 rozporządzenia). W przypadkach, o których mowa w ust. 1, sąd, na wniosek radcy prawnego, zasądza koszty zastępstwa w wysokości ustalonej przez radcę prawnego (§ 18 ust.2 rozporządzenia). W razie zmiany w toku postępowania

wartości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji (§ 19 rozporządzenia). Wysokość stawek minimalnych w sprawach nieokreślonych w rozporządzeniu ustala się, przyjmując za podstawę stawkę w sprawach o najbardziej zbliżonym rodzaju (§ 20 rozporządzenia). Powódka domagała się zasądzenia uposażenia (wynagrodzenia) w kwocie 3,344,80 zł. Stawka minimalna w sprawach z zakresu prawa pracy o wynagrodzenie za pracę lub odszkodowanie inne niż wymienione w pkt 4 wynosi 75% stawki obliczonej na podstawie § 2 od wartości wynagrodzenia lub odszkodowania będącego przedmiotem sprawy (§ 9 ust.1 pkt.2 rozporządzenia). Stawka minimalna przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 1.500 zł do 5.000 zł wynosi 900 zł (§ 2 pkt.3 rozporządzenia w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 roku). Stawka minimalna przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 1.500 zł do 5.000 zł wynosiła 1.200 zł (§ 2 pkt.3 rozporządzenia w brzmieniu obowiązującym do dnia 26 października 2016 roku). Do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji (§ 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. z 2016 r. poz.1667). Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w dniu 23 października 2017 roku. Zatem w niniejszej sprawie ma zastosowanie stawka minimalna obowiązująca od dnia 27 października 2016 roku, a pozwanemu pracodawcy w związku z wygraną sprawy przysługuje zwrot kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 675 zł zgodnie z wzorem: 900 zł x 75%. Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd w pkt. II sentencji wyroku zasądził od powódki A. T. na rzecz pozwanej Izby Administracji Skarbowej w W. kwotę 675 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku złożyła powódka, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego:

1.1 art. 170 ust. 1 pkt 1 w zw. z art 170 ust 1 pkt 4 w zw. z art 159 pkt 3 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1948, z późn. zm., dalej także jako: „Przepisy wprowadzające”) w zw. z art. 36 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1947, z późn. zm., dalej także jako: „KAS”), poprzez ich błędną wykładnię, co doprowadziło do wadliwego uznania, jakoby powódce nie były należne świadczenia, do których odsyła się w art. 159 pkt 3 Przepisów wprowadzających (poprzez odesłanie do uchylanej ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej, przy wskazaniu przez ustawodawcę na odpowiednie stosowanie jej przepisów), z uwagi na uznanie przez Sąd I instancji, jakoby przepisy te nie miały zastosowania do powódki, podczas gdy (I) A. T. jest objęta przywołanymi regulacjami (zakres podmiotowy), bowiem należała do jednej z kategorii zatrudnionych, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 3 KAS, (II) przywołane postanowienia dotyczą powódki również od strony przedmiotowej, bowiem zgodnie z art 170 ust 1 pkt 1 w zw. z art. 170 ust. 1 pkt 4 Przepisów wprowadzających „pracownikom oraz funkcjonariuszom przysługują świadczenia należne” [podkreślenia moje - AC], podczas gdy następnie odsyła się do katalogu świadczeń w rozumieniu ustawy wskazanej w art. 159 pkt 3 Przepisów wprowadzających (tj. do ustawy o Służbie Celnej);

1.2 art. 159 pkt 3 Przepisów wprowadzających w zw. z art. 96 w zw. z art 105a ust. 2 w zw. z art 152a ust 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (dalej także jako: „ustawa o Służbie Celnej”) poprzez ich niezastosowanie, do czego doszło na skutek uznania przez Sąd 1 instancji, jakoby postanowienia te nie miały zastosowania do powódki z uwagi na to, że nie była ona pracownikiem służby celnej, podczas gdy (I) zgodnie z odesłaniem pomiędzy przepisami zastosowanymi przez ustawodawcę (art. 159 pkt 3 Przepisów wprowadzających odsyłający do odpowiedniego stosowania przepisów ustawy o Służbie Celnej) nie stanowi to wymogu ich odniesienia do powódki - nie wskazuje się bowiem na konieczność zatrudnienia w służbie celnej, lecz ustawodawca zaznacza, że „pracownikom oraz funkcjonariuszom” w rozumieniu art. 36 ust. 1 pkt 3 KAS (czyli także powódce) przysługują odpowiednio świadczenia należne w rozumieniu ustawy, do której odsyła się w art. 159 pkt 3, czyli właśnie ustawy o Służbie Celnej, (II) w ślad

za opisem zarzutu zawartym w punkcie 1.1., przywołane regulacje mają zastosowanie względem powódki zarówno od strony podmiotowej, jak i przedmiotowej, (III) wobec czego należne jej są świadczenia, o których mowa w przywołanych przepisach ustawy o Służbie Celnej;

1.3 art 18 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. Nr 24, poz. 141, dalej także jako: „KP”) w zw. z art. 159 pkt 3 Przepisów wprowadzających, poprzez ich niezastosowanie, wyrażające się w uznaniu przez Sąd I instancji, jakoby właściwy był tok rozumowania, zgodnie z którym pomimo wskazania przez ustawodawcę, że odesłanie do przepisów ustawy o Służbie Celnej obejmuje także podmioty wskazane w art. 36 ust 1 pkt 3 KAS (i to zarówno „pracowników oraz funkcjonariuszy”), odesłanie to miałoby dotyczyć wyłącznie jednej z tych kategorii podmiotów, podczas gdy (I) jest to interpretacja sprzeczna z literalnym brzmieniem przywołanych przepisów, (II) taki tok rozumowania nie jest zasadny również z uwagi na fakt, że zakładałby, iż ustawodawca w sposób nieuzasadniony gorzej traktuje określoną kategorię podmiotów, co nie stoi w zgodzie z zasadą uprzywilejowania pracowników (art 18 § 1 KP), jak i domniemania racjonalności ustawodawcy.

2. naruszenie przepisu prawa procesowego, mające Istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

2.1. art 233 § 1KPC, poprzez jego błędne zastosowanie, wyrażające się w dokonaniu dowolnej (nieuzasadnionej), nie zaś swobodnej oceny, znajdujące wyraz w uznaniu przez Sąd I instancji, jakoby: „z ustalonego stanu faktycznego wynika, że powódka nigdy nie była funkcjonariuszem celnym tylko pracownikiem służby cywilnej, nie pozostawała w stosunku służbowym na podstawie mianowania, tylko w stosunku pracy (...)” (str. 9 uzasadnieniu Wyroku) i przy dalszym wskazaniu, jakoby z uwagi na tę kwestię powódce nie były należne dochodzone świadczenia, podczas gdy (I) strona powodowa nie kwestionuje oraz na żadnym etapie sprawy nie kwestionowała, że A. T. nie była zatrudniona w służbie celnej, podnoszono -natomiast, że zgodnie z przywołanym-wcześniej odesłaniem pomiędzy przepisami, należne są jej świadczenia przy odpowiednim stosowaniu ustawy o Służbie Celnej (co nie zakłada wymogu zatrudnienia w tejże służbie), (II) kwestia opisana przez Sąd I instancji nie wydaje się zatem mieć znaczenia z perspektywy prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, albowiem zasadnicze jest ustalenie prawidłowości ciągu odesłań pomiędzy przepisami, o czym mowa w punkcie 1 petitom apelacji, co aktualizuje się w przypadku powódki.

Wskazując na powyższe zarzuty, wniosła o:

- 1. na podstawie art 386 § 1 k.p.c., zmianę wyroku Sądu 1 instancji w całości, poprzez uwzględnienie pozwu w całości i zasądzenie na rzecz A. T. dochodzonych roszczeń,**
- 2. zasądzenie na rzecz powódki zwrotu kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych.**

W odpowiedzi na apelację Izba Administracji Skarbowej w W. wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego z II instancję.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy zważył, co następuje:

apelacja podlega oddaleniu.

Na wstępie rozważań wskazać należy, iż zasadniczo stan faktyczny opierający się na poszczególnych czynnościach stron procesu nie był kwestionowany. Strony wykreowały jednak odmienną wizję skutków prawnych wynikających z obowiązujących w chwili dokonywania zdarzeń przepisów.

Dla oceny prawidłowości wydanego wyroku niezbędne jest ponowne omówienie stanu prawnego zaistniałego w sprawie.

Zgodnie z art. 170 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 roku Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z dnia 02 grudnia 2016 roku, **zwana dalej ustawą wprowadzającą**) stosunki pracy osób zatrudnionych w jednostkach KAS, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 2, 3 i 6 ustawy, o której mowa w art. 1, oraz stosunki służbowe osób pełniących służbę w jednostkach KAS, o których mowa w art. 36 ust. 1 pkt 1, 2, 3 i 6 ustawy, o której mowa w art. 1, wygasają:

- 1) z dniem 31 sierpnia 2017 r., jeżeli osoby te w terminie do dnia 31 maja 2017 r., nie otrzymają pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby;
- 2) po upływie 3 miesięcy, licząc od miesiąca następującego po miesiącu, w którym pracownik albo funkcjonariusz złożył oświadczenie o odmowie przyjęcia propozycji zatrudnienia albo pełnienia służby, jednak nie później niż dnia 31 sierpnia 2017 r.

Zgodnie z ust. 2 cytowanego przepisu pracownik albo funkcjonariusz, któremu przedstawiono propozycję zatrudnienia albo pełnienia służby, składa w terminie 14 dni od dnia jej otrzymania oświadczenie o przyjęciu albo odmowie przyjęcia propozycji. Niezłożenie oświadczenia w tym terminie jest równoznaczne z odmową przyjęcia propozycji zatrudnienia albo pełnienia służby.

Dla porządku wskazać należy, iż powódka w 2017 roku była zatrudniona w Izbie Skarbowej w W. zaś jej stosunek pracy ustał – wskutek nie przedstawienia propozycji pracy – z dniem 31 sierpnia 2017 roku. Powódce wypłacono odprawę o której mowa w art. 8 ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Wskazać należy, iż art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej przewiduje, że w przypadku, wygaśnięcia stosunków pracy oraz stosunków służbowych w wyniku nieotrzymania pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby albo też złożenia przez pracownika czy też funkcjonariusza oświadczenia o odmowie przyjęcia propozycji zatrudnienia albo pełnienia służby, pracownikom oraz funkcjonariuszom przysługują świadczenia należne odpowiednio w związku z likwidacją urzędu albo zniesieniem jednostki organizacyjnej w rozumieniu ustawy uchylanej w art. 159 pkt 3, czyli ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej.

Przepis ten bowiem reguluje szczególne uprawnienia osób zatrudnionych w jednostkach Krajowej Administracji Skarbowej, zarówno na podstawie stosunku pracy, jak i stosunku służbowego, w sytuacji, gdy stosunki te wygasną z uwagi na okoliczności wskazane w art. 170 ust. 1 ustawy wprowadzającej.

Sporne w przedmiotowej sprawie jest to, czy powódce – członkowi korpusu służby cywilnej (ale nie urzędnikowi) wykonującej swoje obowiązki na podstawie stosunku pracy, przysługują uprawnienia dotychczas przynależne wyłącznie funkcjonariuszom.

Problem ten dostrzeżono również w judykaturze sądów powszechnych i Sądu Najwyższego. Jak wynika z tezy uchwały z dnia 23 stycznia 2019 roku,

pracownikowi o statusie członka korpusu służby cywilnej, którego stosunek pracy wygasł na podstawie art. 170 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r., poz. 1948), przysługuje odprawa pieniężna na podstawie art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1969). Stan faktyczny sprawy dotyczył wszakże prawa do odprawy dla pracownika, jednakże wywodzonej z przepisów dotyczących dotychczas wyłącznie funkcjonariuszy. Sąd Najwyższy zatem musiał odpowiedzi na pytanie, czy w stosunku do pracowników (zatrudnionych na podstawie umowy o pracę) należy zastosować uprawnienia, jakie przysługiwały wyłącznie funkcjonariuszom.

W ocenie Sądu Najwyższego, , słowo "odpowiednio" – użyte w spornym przepisie - zostało w niniejszym przepisie użyte w dwojakim znaczeniu. Po pierwsze, wyraz ten jest elementem alternatywy rozłącznej dotyczącej przyznania świadczeń należnych w związku z likwidacją urzędu albo zniesieniem jednostki organizacyjnej. Użycie słowa "odpowiednio" w tym znaczeniu nie zmienia sensu użytej alternatywy, jednak wskazuje wyraźnie, że ustawodawca miał na myśli odrębne świadczenia, które stanowią element odrębnego statusu funkcjonariuszy i pracowników, których sytuacja prawna jest różna. Wykładnia taka jest prawidłowa również ze względu na cel analizowanego przepisu, którym było zapewnienie funkcjonariuszom oraz pracownikom, których stosunki pracy wygasły w związku z dokonaną reorganizacją administracji skarbowej, odpowiednich świadczeń mających zrekompensować im utratę zatrudnienia, która była spowodowana czynnikami niezależnymi od pracowników. Jednocześnie systematyka oraz cele ustawy o KAS i przepisów wprowadzających ustawę o KAS wskazują, że nowa regulacja prawna podtrzymuje zróżnicowanie sytuacji prawnej funkcjonariuszy oraz pracowników KAS, przyznając szczególną, stabilniejszą pozycję funkcjonariuszom, co powinno znaleźć wyraz również w odniesieniu do świadczeń należnych tym dwóm grupom pracowników z tytułu wygaśnięcia ich stosunków pracy (por. uzasadnienie uchwały, III PZP 5/18). Linia orzecznictwa ta jest kontynuowana, co wynika wprost z uzasadnienia postanowienia z dnia 07 marca 2019 roku (III PZP 1/19), a które dotyczyło pytania prawnego w sprawie, gdzie również pojawił się spór co do prawidłowej interpretacji art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej.

Sąd rozstrzygający przedmiotową sprawę zgadza się z poglądem wyrażonym w cytowanych orzeczeniach.

Tym samym stwierdzić należy, iż powódce nie przysługiwało sporne świadczenie.

Mając powyższe na względzie, na mocy 385 k.p.c., orzeczono jak w pkt. 1 wyroku.

W oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.) Sąd Okręgowy ustalił wysokość wynagrodzenia pełnomocnika strony pozwanej na podstawie § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 18040)– o czym orzeczono w pkt. 2 wyroku.

Krzysztof Kopciewski Grzegorz Kochan Małgorzata Kosicka